

*Секція 3. Економіка та управління національним господарством,
модернізація національних моделей економічних систем.*

МЕЛЬНИК В.В., доцент,

*Уманський державний педагогічний
університет імені Павла Тичини*

м. Умань, Україна

ІННОВАЦІЙНА ЕКОНОМІКА ЯК ОСНОВА СОЦІАЛЬНО- ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ.

Інноваційну економіку в більшості випадків трактують як таку, яка заснована на знаннях та інформаційних технологіях. При цьому, передбачається, що головний ефект її полягає не просто у випуску високотехнологічної продукції, а в її продуктивному використанні в усіх сферах і галузях, рівні впливу на економіку та суспільство [4, с. 5].

Відповідно під національною інноваційною системою розуміється синергетична система інститутів, механізмів і взаємодій між ними, які здатні забезпечити таку швидкість інноваційного процесу, яка має місце в світовому інноваційному процесі. Більше того, в інноваційному процесі потрібна не просто швидкість, а деяке критичне пришвидшення [2, с. 35].

Зовнішнім проявом інноваційної економіки виступають збільшення витрат держави, підприємців, домашніх господарств на накопичення людського капіталу, вкладень у науково-дослідницькі та дослідноконструкторські розробки. Але, ці формальні ознаки стають реальністю лише тоді, коли мають місце і реалізуються вихідні умови розвитку інноваційної економіки. До них відносяться:

- інституційні – наявність системи - формальних і неформальних правил (інститутів), що сприяють інноваційній діяльності та становленню економіки інноваційного типу;

- структурні – наявність мережевих взаємодій - значної кількості суб'єктів інноваційної діяльності та ринку інновацій;
- конкуренція за нову техніку і технології, за - якість продукції (така конкуренція є базовою умовою інноваційної економіки);
- ресурсні – наукові, технологічні, - інтелектуальні ресурси, які формують інноваційний потенціал, достатній і можливий для організації й приведення в дію інноваційного процесу;
- мотивуючі – спонукають і заохочують - затребуваність інновацій більшістю господарюючих суб'єктів, домашніх господарств, споживачів, економікою в цілому [4, с. 6-7].

Інноваційний тип розвитку неможливий без активізації творчої співпраці і кооперації в бізнессередовищі та в суспільстві в цілому. На рівні окремих фірм це знаходить вираження в розвитку внутрішньофірмового антрепренерства – інтрапренерства, тобто в створенні внутрішніх венчурів для комерційної реалізації ідей і винаходів співробітників [3, с. 23].

Вирішення проблем науково-технічного розвитку прямо залежить від внесення до механізмів реалізації державної науково-технологічної політики законодавчо врегульованих змін, орієнтованих на:

– перехід від ідеології забезпечення виживання науково-технологічного потенціалу до якісної перебудови системи регулювання розвитку наукової сфери у відповідності з вимогами ринкових перетворень та визнанням провідної ролі науково-технологічного та інноваційного факторів в економічному розвитку;

– впровадження на державному рівні системи фінансової підтримки сфери НДДКР у сталих по відношенню до ВВП розмірах, з випереджальним нарощуванням їх порівняно з витратами на економіку,

з одночасним збільшенням внеску опосередкованих джерел фінансування та коштів інвесторів всіх форм власності;

– розробку системи визначення пріоритетів та принципів селективної підтримки пріоритетних наукових та інноваційних проектів;

– формування комплексу державних науково-технічних програм та механізмів їх реалізації і фінансової підтримки;

– розвиток та вдосконалення форм і мережі регіональних науково-технічних комплексів;

– сприяння поширенню малих інноваційних фірм, орієнтованих на активізацію процесів розробки та впровадження нововведень і формування інфраструктурних інституцій сфери НДДКР, з забезпеченням пріоритетності витрат на їх створення перед рештою державних витрат. [1, с.83]

Безумовно, саме інноваційний прогрес переважно визначає темпи зростання рівня життя людей, які набирають все більшої актуальності при досягненні обривів постіндустріальної економіки і досвід бурхливого економічного зростання таких країн, як “азійські тигри”, не дивлячись на різні політичні устрої [5,с.13] зайвий раз засвідчує, що саме інноваційний тип відтворення національної економіки є доведеною аксіомою ефективного поступу в успішній ринковій трансформації та досягненню належного місця у рейтингу економічного розвитку в глобальній конкурентній економічній боротьбі на початку нинішнього століття.

Література:

1. Гальчинський А., Геєць В., Кінах А., Семиноженко В. Інноваційна стратегія українських реформ. – К.: Знання, 2002. – С. 324.
2. Головінов О. М. Інноваційна активність і інноваційні процеси в національній економіці / О. М. Головінов // Економіка та держава. – 2013. – № 6. – С. 4-8.

3. Иванов Н. Социальный контекст инновационного развития / Н. Иванов // Мировая экономика и международные отношения. – 2013. – № 5. – С. 17-30.
4. Кузнецов Б. Л. Институциональные и организационные разрывы в инновационной деятельности / Б. Л. Кузнецов, Ф. И. Андреева, Г. Ф. Галиуллина // Инновации. – № 9 (107). – 2007. – С. 32-36.
5. Малицкий Б. Неолиберализм и кризис инновационного развития экономики. Формула кризисна. / Б. Малицкий / – Изд. второе. – К.: Феникс, 2013. – 64с.